

7. BÖLGE BURSA ECZACI ODASI BÜLTENİ

MART
1993
Sayı: 12

Sayın Okurlar

Bir kış daha geride bırakıp uzun ve güneşli günlere yüzümüzü çevirmişken hepimize güzel günler dileyerek başlıyoruz.

Sağlık sistemimizin ameliyat masasına yatırıldığı günlerden geçiyoruz. Her yanı çürümüş bir sistem baştan sona ele alınıp sağaltılmaya çalışılıyor. Sağlık Bakanlığı'nda. Gelişmeler hiç umut verici değil ne yazık ki. Operasyonların yanlış yerlere yapılıp bir ucube sistem yaratılması endişesini taşıyor, yanıltmış olmayı umuyoruz.

İlaçta patent yasası kabul edilerek devamız yabancıların merhametine bırakılırken, sağlık kurumlarımız özelleştirilerek sağlığımız parası olanların himmetine teslim edilmek isteniyor. Karar mekanizmasındaki sağduyu sahibi insanların dönüşü olmayan bu yanlışlıkların başlatılmasına izin vermeyecekleri inancını taşıyoruz. Türk insanının sağlığını çıkar çevrelerine peşkeş çekmenin tarihsel sorumluluğu hiç kimsenin taşıyamayacağı kadar ağırdır.

Sağlıklı yaşama hakkı ana yaşamızın (sadece parası olana değil) herkese tanıdığı bir haktır ve kurulmak istenen sistem bu anayasa maddesi gözönünde tutularak hazırlanmalıdır.

Sayın okurlar,

Ocak 1993 de yayınlanan 11. sayımız elimizde olmayan nedenlerle pek çok baskı hataları içermektedir. Hoşgörünüze sığınip, affınızı diliyor, bundan sonraki çalışmalarımızda azami dikkati göstermeye söz veriyoruz.

Hepinize sağlıklı günler dileriz.

UĞUR MUMCU'yu yitirdik!

Ecz. Zerrin Soysal
Bursa Eczacı Odası
Genel Sekreteri

24 Ocak 1993 Pazar gününden beri demokrasiye inanan, bu ülkenin daha iyi daha güzel şeylere layık olduğunu düşünen herkes biraz yalnız, biraz öksüz, biraz eksikti. Zaten pek azına sahip olduğumuz değerlerden birini daha çok zamansız, çok vahşice bir biçimde kaybettik. Acı gerçeği kabullenemeyişle, onun ömrünü adadığı ilkelere bıraktığı yerden sahip çıkma sorumluluğunun gelgitlerinde yaşıyoruz.

Aydınlanma yolu hiç bir ülke için kolay geçilen bir yol olmamıştır. İmrenerek izlediğimiz en gelişmiş sosyal demokrasiye sahip ülkelerin bile geçmişleri sancılarla, ağır kayıplarla doludur. Ama biz zaten yeterince ağır bir bedel ödemedik mi koskoca Kurtuluş Savaşı Destanını yazarken? Onbinlerce, yüzbinlerce şehidimizin kanı pahasına yaşamıyormuyuz bu güzelim ülkede? 21. Yüzyılın eşliğinde neden doğru bildiğini savunan insanlar namlunun ucunda yaşamaktadırlar hala?

Arkasından o kadar çok ağıt yazıldı ki yitirilenlerin. Ben artık onu yapmak istemiyorum. Yığitti, dürüsttü, kahramandı, her zaman doğrudan yarıydı vs. Aydınlanma yolunda yitirdiğimiz o güzel insanları anlatmak, meziyetlerini saymak haddim değil. Uğur Mumcu'yu sağlığında tanımayanlar, tanıyamayanlar, ölümüyle tanıdılar. Uğur Mumcu bir "gerçek insan"dı. Sadece "insan" olmanın bile çok zor olduğu koşullarda "büyük insan" olabilmeyi başarmış ender bir aydınımızdı. Gazetelerin başka kağıtlara sarılarak gizli taşındığı, تنها yerlerde okunduğu günlerde bile her gün köşesinde inandığı doğruları yazmaktan, çıkar çevrelerinin düzenlerini belgeleriyle açıklamaktan vâz geçmedi. Ülkemizin ve insanımızın daha güzel

günlere ulaşması için verdiği yaşta bir adım bile gerilemedi. Ölümüyle bile ders verdi bize. O şimdi payına düşeni fazlasıyla yapmış olmanın huzuru içinde demokrasi şehitlerimizin arasında yerini almışken geride kalanlara düşen, bu ülkeyi "artık kahramanlara ihtiyaç duymayan bir ülke" haline getirmektir. "Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine" yaşamının koşullarını oluşturmaktır. Kaul Eluard'ın dizelerinde söz ettiği insanlık kanunu ne güzeldir:

İnsanlarda tek güzel kanun

Suyu ışık yapmaları

Düşü gerçek yapmaları

Düşmanı kardeş yapmalarıdır.

Sevgili Uğur Mumcu, sen yaşamın boyunca düşmanı kardeş yapmak için çalıştın. Bu amaç uğruna yitirdin yaşamını. Kaldığın yerden devam etmeye, sönen "mum"u meşaleye dönüştürerek taşımaya söz verirken sana olan borcumuzu birazcık olsun ödemiş olurmuyuz? Yüreğimizde patlayan bombanın yangını söner mi? Yok edebilir miyiz içimizdeki sensiz kalmanın yalnızlığını?

